

Terhes álmok gyötörnek

FÖLDRAJZ

Egy demonológus utolsó gondolatai

Terhes álmok gyötörnek.
Álmok az istenekről, álmok az emberekről.

Álmok a démonokról és álmok a teremtett világról.

Kínzó, valószerű álmok.

Nem, ez nem az örület kezdete. Ez már a vége. A nyugalmat hozó feledés oly közeli, és mégis elérhetetlennek tűnő. Vagy csak az álmok akarják, hogy annak tűnjön? Hasogat a fejem.

Álmok.

Mily ostoba megfogalmazás is ez! Dehogy illúzió! A lelkembe maró tudás pillanatképei mindarról, amit látnom kellett. Kellett? Igen, azt hiszem. Csak ez az átkozott fejfájás ne lenne! De tudom, hogy lennie kell: én akartam így.

„...A vádlottat a Szentszék által rám ruházott hatalmammal fogva...”

Az emberek ostobán bámulnak rám. Nem tudnak semmit, bár ennek ellenkezőjéről vannak meggyőződve. A tudás morzsáit csupán megpillantaniuk lehetett, de már ez is olyan rémületet oltott szívükbe, hogy szűkölve dörzsölik szemüket!

Nekem ez a lehetőség nem adatott meg! Torkomon már több évtizede végighullottak a tudásfalatok, mégis máig égetik belsőm! Ezért is vagyok itt.

Fáj a fejem. Koponyám belsejében Axis karistol, őrzi emlékeimet. Érti az elkerülhetlent, de küzd még ellene. Én már nem. Nincs értelme.

A felejtés fátyla közeleg.

„...az ellene felhozott vádakban, azaz...”

Beszélnek hozzám. Hiszik, hogy tetteik meghozzák nekik az istenek jóindulatát. Ha tudnák, amit én! De nem tudják. És ez így van jól.

Én megküzdöttem a magam falatkáért! A lelkemet adtam értük! Neeem, ők nem jutnak hozzá ilyen könnyen, én nem fogok velük megosztani semmit!

A feledés fátyla közeleg.

„...illetve a démonokkal űzött istentelen praktikák vádjában ezennel bűnösnek találtam.”

Szólnak hozzám, majd kérdően néznek. Szavaik nem jutnak el tudatomig, de nem is bánom. Belefáradtam már a kérdésekbe. Elegem van már mindenből. Csak a feledést várom.

És a feledés fátyla közeleg.

„A vádlott tehát hallgatásával elismeri istentelen bűneit. Porkoláb! Vezesd a máglyához!”

Lángnyelvek nyaldossák testem. Hatalmammal könnyedén kiolthatnám őket, de nem teszem. Elegem van már a képekből. Éhezem a feledést. Axis majd eligazít a Szférák közt, hatalmas, uszályszerű szárnyain vezetve lelkem a külső síkokra.

A feledés fátyla fojtogat.

Időm lejárt.

Indulok...

?

Szerző: Dronner

Forrás: Jáde Pentagramm

Szerkesztette: Magyar Gergely

Illusztrációk: Pap Norbert